

E.G.White

Istoria
Faptelor
Apostolilor

2012

Prefață

După activitatea Sa relativ scurtă, dar foarte intensă printre oameni, Mântuitorul este răstignit, învie a treia zi, Se arată ucenicilor, mai petrece o vreme cu ei – după care se înalță la cer din mijlocul lor, încredințându-le însărcinarea de a duce în toată lumea vestea bună a mântuirii prin Hristos.

Lipsiți de orice fel de dotări sau facilități, care să le ușureze această misiune, apostolii se angajează în vestirea Evangheliei, înzestrați doar cu o puternică iubire pentru Maestrul lor, ale cărui învățături și exemplu i-au impresionat într-un asemenea mod, încât i-au marcat pentru tot restul vieții lor, determinându-i să-și dedice restul zilelor vestirii acestei solii.

Ceea ce le-ar fi fost absolut imposibil să realizeze în puterile proprii, au realizat însă într-un mod magistral sub puterea și călăuzirea Duhului Sfânt, pe care L-au primit atunci când, lăsând totul la o parte, s-au consacrat pe deplin Domnului lor.

Înfruntând dificultățile inerente unei asemenea misiuni, vicisitudinile naturii, precum și ostilitățile semenilor lor și ale autorităților vremii, ei au perseverat în vestirea Evangheliei, chiar dacă aceasta i-a adus adesea în situația de a suferi batjocură, defăimare, bătaii, torturi, întemnițare și, în ultimă instanță, chiar moarte.

Prin eforturile lor neobosite, prin tenacitatea și statornicia de care au dat dovadă, precum și prin dedicarea lor deplină, ei s-au dovedit vrednici de însărcinarea specială pe care au primit-o, și, sub îndrumarea Duhului Sfânt și prin puterea acestuia, au pus bazele creștinismului, iar rezultatul activității lor mai este încă vizibil și astăzi.

Prin Isus, existența lor dobândise un sens și viața începea să aibă un rost, iar bucuria aflării acestuia, împreună cu fericirea iertării păcatelor și a împăcării cu Dumnezeu, precum și perspectiva veșniciei, le umplea inimile într-o asemenea măsură, încât nu puteau să nu vorbească tuturor despre ceea ce văzuseră și auziseră,

Planul lui Dumnezeu cu biserica Sa

Biserica este instrumentul ales de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Ea a fost organizată pentru slujire, iar misiunea ei este aceea de a duce lumii Evanghelia. De la început, planul lui Dumnezeu a fost acela ca, prin biserica Lui, să descopere lumii plinătatea și desăvârșirea Lui. Membrii bisericii, aceia pe care i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, au datoria să facă de cunoscut slava Sa. Biserica este depozitara bogățiilor harului lui Hristos; și, prin biserică, se va descoperi, în cele din urmă, chiar domniilor și “stăpânirilor din locurile cerești”, ultima și deplina manifestare a iubirii lui Dumnezeu (Efeseni 3:10). (9)

Multe și minunate sunt făgăduințele raportate în Scripturi cu privire la biserică. “Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Isaia 56:7). “Le voi face pe ele și împrejurimile dealului Meu o pricină de binecuvântare; le voi trimite ploaie la vreme și aceasta va fi o ploaie binecuvântată!” “Le voi pune un răsad căruia i se va duce faima; nu vor mai fi mistuite de foame în țară și nu vor mai purta ocară neamurilor. Și vor ști astfel că Eu, Domnul Dumnezeu lor, sunt cu ele, și că ele sunt poporul Meu, ele, casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu. Voi sunteți oile Mele, oile pășunii Mele, și Eu sunt Dumnezeuul vostru, zice Domnul Dumnezeu” (Ezechiel 34:26,29-31).

“Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, voi și Robul Meu, pe care L-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți că Eu sunt; înainte de Mine n-a fost făcut nici un Dumnezeu, și după Mine nu va fi. Eu, Eu sunt Domnul, și afară de Mine nu este nici un Mântuitor! Eu am vestit, am mântuit, am proorocit, nu sunt străin între

Instruirea celor doisprezece

Pentru a duce mai departe lucrarea Sa, Hristos nu i-a ales pe (17) învățații și elocvenții membri ai Sinedriului iudaic și nici puterea romană. Trecând pe lângă învățătorii iudei, care aveau o mare doză de îndreptățire de sine, Maestrul a ales oameni umili și neînvățați, care să vestească adevărurile ce aveau să miște lumea. Pe acești oameni și-a propus El să-i instruiască și să-i educe spre a fi conducătorii bisericii Sale. La rândul lor, ei aveau să-i învețe pe alții și să-i trimită cu solia Evangheliei. Pentru a avea succes în lucrarea lor, urma să le fie dată puterea Duhului Sfânt. Nu prin putere sau înțelepciune omenească avea să fie vestită Evanghelia, ci prin puterea lui Dumnezeu.

Timp de trei ani și jumătate, ucenicii au fost sub îndrumarea celui mai mare Învățător pe care L-a cunoscut lumea vreodată. Printr-o legătură personală și trăire laolaltă, Hristos i-a instruit pentru lucrarea Sa. Zi de zi, au umblat și au vorbit cu El, ascultând cuvintele Lui de îmbărbătare, rostite către cei trudiți și împovărați și văzând manifestarea puterii Lui asupra celor bolnavi și nenorociți. Câteodată, El îi învăța, stând între ei pe coasta muntelui; alteori, la marginea mării sau mergând pe cale. El le descoperea tainele Împărăției lui Dumnezeu. Pretutindeni, unde inimile se deschideau pentru a primi solia divină, El le dezvăluia adevărurile căii mântuirii. El nu porunca ucenicilor să facă un lucru sau altul, ci le spunea: “Urmați-Mă!” În călătoriile Sale prin diferite ținuturi și cetăți, îi lua cu Sine pentru ca ei să vadă cum îi învăța El pe oameni. Călătoreau cu El din loc în loc; se împărțeau de traiul lor simplu și, asemenea Lui, erau adesea flămânzi și obosiți. În îmbulzeala străzilor, pe

Marea însărcinare

După moartea Domnului Hristos, ucenicii erau aproape biruiți de descurajare. Învățătorul lor fusese respins, osândit și răstignit. Preoții și conducătorii declaraseră în mod batjocoritor: “Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El” (Matei 27:42). Soarele nădejdiei ucenicilor apusese, și asupra inimilor lor se lăsase noaptea. Deseori, ei repetau cuvintele: “Noi trăgeam nădejde că El este Acela care va izbăvi pe Israel” (Luca 24:21). Singuri și adânc mâhniți, ei își aminteau cuvintele Lui: “Dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?” (Luca 23:31).

Isus a încercat în mai multe rânduri să dezvăluie ucenicilor Săi viitorul, însă ei au fost nepăsători și astfel n-au cugetat la ceea ce spusese El. Din pricina aceasta, moartea Lui a venit peste ei ca o surpriză; și, mai târziu, revizuiindu-și trecutul și văzând rezultatul necredinței lor, s-au umplut de întristare.

Când Hristos a fost răstignit, ei nu credeau că El va învia. El spusese lămurit că avea să învieze a treia zi, însă ei erau nedumeriți, neștiind ce voia să spună. Această lipsă de înțelegere i-a făcut ca, la moartea Lui, ei să ajungă într-o totală deznădejde. Ei erau într-o stare de amară dezamăgire. Credința lor nu trecea dincolo de umbra pe care Satana o aruncase în fața privirii lor. Totul li se părea neclar și tainic. Dacă ar fi crezut cuvintele Mântuitorului, de câtă întristare n-ar fi fost ei cruțați!

Copleșiți de disperare, durere și deznădejde, ucenicii s-au întâlnit cu toții în camera de sus și au încuiat și zăvorât ușile, temându-se ca nu cumva soarta iubitelui lor Învățător să fie și soarta lor. Aici li S-a arătat Mântuitorul după învierea Sa.

Ziua cincizecimii

- (35) Când ucenicii s-au întors de pe Muntele Măslinilor la Ierusalim, oamenii au privit la ei, sperând să vadă pe fețele lor expresii de întristare, tulburare și înfrângere; însă, în loc de acestea, au văzut fericire și biruință. Ucenicii nu se tânguiau acum pentru dezamăgirea nădejdilor lor. Ei au văzut pe Mântuitorul lor înviat și cuvintele făgăduinței Sale date la despărțire răsunau continuu în urechile lor.

Ascultători de porunca lui Hristos, ei au zăbovit în Ierusalim în așteptarea făgăduinței Tatălui - revărsarea Duhului Sfânt. Dar nu au așteptat în inactivitate. Raportul biblic ne spune că “tot timpul stăteau în templu și lăudau și binecuvântau pe Dumnezeu” (Luca 24:53). De asemenea, ei s-au adunat laolaltă pentru a prezenta cererile lor Tatălui, în numele lui Isus. Ei știau că au un reprezentant în ceruri, un Apărător la tronul lui Dumnezeu. Cu un respect solemn, ei se plecau în rugăciune, repetând asigurarea: “Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da. Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: Cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16:23,24). Mai sus și tot mai sus întindeau ei mâna credinței, cu argumentul cel mai puternic: “Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi” (Romani 8:34).

În timp ce așteptau împlinirea făgăduinței, ucenicii își umileau inimile în sinceră pocăință și-și mărturiseau necredința lor. În timp ce-și aminteau cuvintele pe care Hristos li le-a adresat înainte de moartea Sa, ei au priceput mult mai bine înțelesul lor. Adevărurile care le dispăruseră din memorie le erau acum aduse din nou în minte, și ei le repetau unul după altul. Ei își reproșau unii altora faptul că nu-L înțeleseseră pe Mântuitorul. Ca o procesiune, scenă

Darul duhului

Când Hristos le-a dat ucenicilor Săi făgăduința Duhului Sfânt, (47) El Se apropia de încheierea lucrării Sale de pe pământ. El stătea în umbra crucii, dându-și pe deplin seama de povara vinovăției ce avea să apese asupra Sa, ca Purtător al păcatului. Mai înainte de a Se oferi pe Sine ca jertfă, El le-a dat ucenicilor îndrumări cu privire la darul esențial și desăvârșit pe care avea să-l reverse asupra urmașilor Săi - dar care avea să-i pună în legătură cu resursele nelimitate ale harului Său. “Eu voi ruga pe Tatăl”, a zis El, “și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi” (Ioan 14:16,17). Mântuitorul arăta înainte spre timpul când Duhul Sfânt trebuia să vină pentru a săvârși o puternică lucrare în calitate de Reprezentant al Său. Răul care se adunase timp de veacuri avea să fie înfrânt de puterea divină a Duhului Sfânt.

Care a fost rezultatul revărsării Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii? Vestea cea bună a unui Mântuitor înviat a fost dusă până la cele mai îndepărtate locuri ale lumii. În timp ce ucenicii vesteau solia harului mântuitor, inimi se predau puterii acestei solii. Biserica a văzut cum convertiții veneau la ea în număr nespus de mare, din toate direcțiile. Cei care apostaziaseră erau reconvertiți. Păcătoșii se uneau cu cei credincioși în căutarea mângăritarului de mare preț. Unii dintre cei care fuseseră cei mai aprigi împotriviți ai Evangheliei au devenit campionii ei. Profeția se împlinise: “Cel mai slab dintre ei va fi” ca David; și casa lui David va fi “ca îngerul Domnului” (Zaharia 12:8). Fiecare creștin vedea în fratele său o descoperire a iubirii și bunăvoinței divine. Un singur interes îi stăpâna pe toți; un singur subiect însuflețitor le absorbise pe toate celelalte.

La poarta templului

Ucenicii Domnului Hristos aveau un profund simțământ al (57) neputinței lor și, cu umilință și rugăciune, au alăturat slăbiciunea lor puterii Lui, neștiința lor înțelepciunii Lui, nevrednicia lor neprihănirii Lui, sărăcia lor inepuizabilei Sale bogății. Astfel întăriți și înzestrați, ei n-au ezitat să se avânte în slujba Învățătorului.

La scurtă vreme după coborârea Duhului Sfânt și îndată după un timp de rugăciune stăruitoare, Petru și Ioan, suindu-se la templu să se închine, au văzut la poarta numită Frumoasă un olog de patruzeci de ani, a cărui viață, de la nașterea sa, fusese numai o viață de durere și chin. Acest om nefericit dorise de multă vreme să vadă pe Isus spre a putea fi vindecat; dar era aproape neputincios și prea departe de locurile unde lucra marele Medic. În cele din urmă, el a înduplecat câțiva prieteni să-l ducă la poarta Templului, dar, când a ajuns acolo, a aflat că Acela în care își pusese toată nădejdea fusese dat unei morți crude.

Dezamăgirea sa a trezit simpatia acelor care știau câtă vreme sperase el cu înfocare să fie vindecat de Isus și zilnic îl aduceau la Templu pentru ca trecătorilor să li se facă milă de el și să-l ajute cu vreun ban, spre a-și ușura lipsurile. Când Petru și Ioan au trecut pe acolo, acesta le-a cerut și lor de pomană. Ucenicii au privit la el cu compătimire și Petru a spus: “Uită-te la noi!” Și el se uita la ei cu luare aminte, și aștepta să capete ceva de la ei. Atunci, Petru i-a zis: ‘Argint și aur n-am’”. Când Petru vorbi despre sărăcia lor, fața slăbănogului s-a întristat; dar ea a strălucit de nădejde atunci când apostolul a continuat: “Dar ce am îți dau: În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!”

“L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele; dintr-o săritură a fost în picioare și a în-

Avertizare împotriva fățarniciei

În timp ce ucenicii vesteau adevărurile Evangheliei în Ierusalim, Dumnezeu adevărea prin minuni cuvântul lor și o mare mulțime a crezut. Mulți dintre acești primi credincioși erau despărțiți de familie și de prieteni din pricina bigotismului zelos al iudeilor și era nevoie ca ei să fie ajutați cu hrană și adăpost. (70)

Raportul biblic spune: “Nu era nici unul dintre ei, care să ducă lipsă”; și, totodată, ne arată cum erau împlinite aceste nevoi. Aceia dintre credincioși care aveau bani și averi le sacrificau bucuros pentru a face față nevoilor urgente. Vânzându-și casele sau pământurile, ei aduceau banii și-i puneau la picioarele apostolilor și “apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie”.

Această dărnicie din partea credincioșilor era rezultatul revărsării Duhului Sfânt. Cei întorși la Evanghelie erau “o inimă și un suflet”. Un interes comun îi stăpânea pe toți și anume: succesul misiunii ce le fusese încredințată; iar lăcomia nu avea loc în viața lor. Iubirea pentru frații lor și pentru lucrarea căreia ei s-au consacrat era mai mare decât iubirea lor de bani și de averi. Faptele lor mărturiseau că ei prețuiau sufletele oamenilor ca având o valoare mai mare decât bogățiile pământești.

Așa va fi totdeauna când Duhul lui Dumnezeu pune stăpânire pe viață. Cei ale căror inimi sunt pline cu iubirea lui Hristos vor urma exemplul Lui, care pentru noi S-a făcut sărac, pentru ca prin sărăcia Sa noi să ne îmbogățim. Bani, timp, influență - toate darurile pe care ei le-au primit din mâna lui Dumnezeu le vor prețui numai ca mijloace de înaintare a lucrării Evangheliei. Așa era în prima biserică; și când în biserica de azi se vede că, prin puterea Duhului Sfânt, membrii

Cei șapte diaconi

În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, “evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțeala ajutoarelor de toate zilele” (87)

Prima biserică era alcătuită din mai multe clase de oameni, de diferite naționalități. La vremea revărsării Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, “se aflau atunci în Ierusalim iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer” (Fapte 2:5). Printre cei de credință ebraică, care erau adunați la Ierusalim, erau unii care, de obicei, erau cunoscuți ca greci; între aceștia și iudeii din Palestina exista de multă vreme neîncredere și chiar conflicte.

Inimile celor care fuseseră convertiți în urma activității apostolilor erau blânde și unite datorită iubirii creștine. În ciuda prejudecăților de mai înainte, toți erau în armonie unii cu alții. Satana știa că atâta vreme cât această unire continua să existe, îi va fi cu neputință să împiedice înaintarea adevărului Evangheliei; și el căuta să se folosească de felul de gândire de mai înainte, în nădejdea că, în felul acesta, să poată introduce elemente de discordie.

Așa s-a întâmplat că, înmulțindu-se ucenicii, vrăjmașul a izbutit să facă să se nască bănuiala din partea unora care mai înainte avuseseră obiceiul de a privi cu gelozie la frații lor în credință și de a găsi vină conducătorilor lor spirituali și astfel, “evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor”. Pricina cârtirii era o pretinsă neglijare a văduvelor grecoice la împărțirea ajutoarelor de toate zilele. Orice inegalitate ar fi fost contrară spiritului Evangheliei, totuși Satana a izbutit să dea loc la bănuială. Măsuri categorice și imediate trebuia luate acum pentru a înlătura orice pricină de nemulțumire, ca nu cumva vrăjmașul să triumfe în efortul lui de a pricinui o discordie printre credincioși.

Primul martir creștin

(97) Ștefan, cel dintâi dintre cei șapte diaconi, era un bărbat cu o profundă pioșenie și o mare credință. Deși iudeu prin naștere, el vorbea grecește și era cunoscător al obiceiurilor și felului de purtare al grecilor. De aceea, el a avut ocazia să predice Evanghelia în sinagogile iudeilor greci. El era foarte activ pentru cauza lui Hristos și vestea cu mult curaj credința sa. Rabini învățați, cum și doctori în cele ale legilor purtau discuții publice cu el, sperând cu multă siguranță că vor putea dobândi o biruință ușoară. “Dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el”. Nu numai că el vorbea în puterea Duhului Sfânt, însă se vedea lămurit că era un cercetător al profețiilor și învățat în toate cele ale legii. Cu iscusință, apăra adevărurile pe care le susținea și înfrângea cu totul pe potrivnicii lui. Cu el s-a împlinit făgăduința: “Țineți bine minte să nu gândiți mai dinainte ce veți răspunde; căci vă voi da o gură și o înțelepciune, căreia nu-i vor putea răspunde, nici sta împotriva toți potrivnicii voștri” (Luca 21:14,15).

Când preoții și mai marii au văzut puterea care însoțea predicarea lui Ștefan, s-au umplut de o ură amară. În loc să cedeze dovezii pe care el le-o înfățișa, ei s-au hotărât să aducă la tăcere vocea sa, omorându-l. În diferite ocazii, ei au mituit autoritățile romane să nu intervină când iudeii își făcuseră singuri dreptate, judecând, condamnând și executând pe întemnițați, potrivit cu obiceiul lor național. Vrajmașii lui Ștefan nu se îndoiau că puteau să folosească din nou aceeași cale fără nici o primejdie pentru ei. Astfel, ei s-au hotărât să-și asume riscul consecințelor și astfel l-au prins pe Ștefan și l-au dus înaintea Sinedriului, pentru a fi judecat.

Iudei învățați din localități apropiate au fost convocați ca să combată argumentele întemnițatului. Saul din Tars era de față și a

Evanghelia în Samaria

(103) După moartea lui Ștefan, împotriva credincioșilor din Ierusalim s-a stârnit o prigoană atât de cumplită, încât ei “s-au împrăștiat prin părțile Iudeii și ale Samariei”. Saul “facea prăpăd în Biserică; intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei, și-i arunca în temniță”. Despre râvna lui în această lucrare nemiloasă el vorbește astfel mai târziu: “Și eu, ce-i drept, credeam că trebuie să fac multe lucruri împotriva Numelui lui Isus din Nazaret, și așa am și făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniță pe mulți sfinți” I-am pedepsit adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toată silința ca să-i fac să hulească. În pornirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam până și în cetățile străine”. Că nu numai Ștefan a suferit moartea se poate vedea din însăși cuvintele lui Saul: “Și, când erau osândiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor” (Fapte 26:9-11).

În acest moment de primejdie, Nicodim a pășit înainte, mărturisindu-și fără teamă credința sa în Mântuitorul răstignit. Nicodim era un membru al Sinedriului și împreună cu alții fusese mișcat de învățătura lui Isus. Fiind martor al lucrărilor minunate ale lui Hristos, în mintea lui s-a întipărit convingerea că acesta era Trimisul lui Dumnezeu. Prea mândru spre a recunoaște pe față că era atras de Învățătorul Galilean, el a căutat să aibă cu Acesta o convorbire în ascuns. În această convorbire, Isus îi descoperise planul mântuirii, cum și misiunea Sa în lume; cu toate acestea, Nicodim ezitase. El a ascuns adevărul în inima sa și, timp de trei ani, nu s-au văzut decât puține roade. Dar, în timp ce Nicodim nu L-a recunoscut în mod deschis pe Hristos, totuși, în sfatul Sinedriului, deseori el a nimicit planurile preoților de a-L distruge. Când, în cele din urmă, Hristos a fost înălțat pe cruce, Nicodim și-a amintit de cuvintele pe care El i le spusese în timpul convorbirii din noaptea aceea, pe Munte-

Din prigonitor, ucenic

(112) **P**roeminent printre conducătorii iudei și cel care a fost pe deplin trezit, ca urmare a succesului ce însoțea vestirea Evangheliei, a fost Saul din Tars. Cetățean roman prin naștere, Saul era totuși iudeu, ca obârșie; el fusese educat la Ierusalim de cel mai înțelept dintre rabini. “Din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin”, Saul era “Evreu din Evrei; în ce privește Legea, Fariseu; în ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană” (Filip. 3:5,6). El era socotit de rabini ca un tânăr foarte promițător, și mari speranțe se puneau în el, ca un destoinic și zelos apărător al vechii credințe. Numirea lui ca membru al Sinedriului l-a așezat într-o poziție ce-i conferea putere.

Saul avusese o parte importantă în judecarea și osândirea lui Ștefan, iar izbitoarele dovezi ale prezenței lui Dumnezeu lângă martir l-au făcut pe Saul să se îndoiască de dreptatea cauzei pe care o susținuse împotriva urmașilor lui Isus. Minteia îi era profund frământată. În nedumerirea sa, el a cerut sfat de la aceia în a căror înțelepciune și judecată avea deplină încredere. Argumentele preoților și ale mai marilor l-au convins, în cele din urmă, că Ștefan era un hulitor de Dumnezeu și că Hristos, pe care ucenicul martir Îl predicase, era un înșelător, iar că aceia care se găseau în slujbele sfinte trebuia să aibă dreptate.

Nu fără lupte sufletești grele a ajuns Saul la această concluzie. Dar, în cele din urmă, educația și prejudecățile sale, respectul pe care-l avea față de foștii lui învățători, cum și mândria și dorința de popularitate l-au determinat să se răzvrătească împotriva glasului conștiinței și a harului lui Dumnezeu. Și, hotărând în mod categoric că preoții și cărturarii aveau dreptate, Saul a devenit foarte crunt în împotrivirea sa față de învățăturile răspândite de ucenicii lui Isus. Activitatea lui de

Cuprins

Capitolul 1 - Planul lui Dumnezeu cu biserica Sa.....	5
Capitolul 2 - Instruirea celor doisprezece	11
Capitolul 3 - Marea însărcinare	17
Capitolul 4 - Ziua cincizecimii	24
Capitolul 5 - Darul Duhului	33
Capitolul 6 - La poarta templului	41
Capitolul 7 - Avertizare împotriva fățărniciei	51
Capitolul 8 - Înaintea sinedriului	56
Capitolul 9 - Cei șapte diaconi	63
Capitolul 10 - Primul martir creștin	70
Capitolul 11 - Evanghelia în Samaria	74
Capitolul 12 - Din prigonitor, ucenic	80
Capitolul 13 - Zile de pregătire	88
Capitolul 14 - În căutarea adevărului	94
Capitolul 15 - Liberat din închisoare	102
Capitolul 16 - Solia Evangheliei în Antiohia	111
Capitolul 17 - Soli ai Evangheliei	119
Capitolul 18 - Predicarea printre păgâni	127
Capitolul 19 - Iudei și neamuri	135
Capitolul 20 - Proslăvirea crucii	145
Capitolul 21 - În ținuturile mai depărtate	152
Capitolul 22 - Tesalonic	159
Capitolul 23 - Berea și Atena	166
Capitolul 24 - Corint	175
Capitolul 25 - Epistolele către Tesaloniceni	183
Capitolul 26 - Apolo la Corint	193
Capitolul 27 - Efes	202
Capitolul 28 - Zile de osteneală și încercări	209
Capitolul 29 - Solie de avertizare și îndemn	214

Capitolul 30 - Chemarea la o treaptă mai înaltă	222
Capitolul 31 - Ascultarea soliei	232
Capitolul 32 - O biserică darnică	241
Capitolul 33 - Lucrând în condiții dificile	249
Capitolul 34 - O slujire consacrată	258
Capitolul 35 - Mântuirea pentru iudei	268
Capitolul 36 - Apostazia din Galatia	275
Capitolul 37 - Ultima călătorie a lui Pavel la Ierusalim	280
Capitolul 38 - Pavel ca întemnițat	288
Capitolul 39 - Procesul de la Cezarea	302
Capitolul 40 - Pavel cere să fie trimis înaintea Cezarului	309
Capitolul 41 - "Vrei să mă îndupleci"	313
Capitolul 42 - Călătoria și naufragiul	317
Capitolul 43 - În Roma	323
Capitolul 44 - Casa cezarului	333
Capitolul 45 - Scrisori din Roma	339
Capitolul 46 - În libertate	351
Capitolul 47 - Ultima arestare	354
Capitolul 48 - Pavel înaintea lui Nero	356
Capitolul 49 - Ultima epistolă a lui Pavel	361
Capitolul 50 - Osândit la moarte	369
Capitolul 51 - Un sub-păstor credincios	373
Capitolul 52 - Statornic până la moarte	384
Capitolul 53 - Ioan, apostolul iubit.....	391
Capitolul 54 - Un martor credincios	396
Capitolul 55 - Schimbat prin har	404
Capitolul 56 - Patmos	412
Capitolul 57 - Descoperirea	419
Capitolul 58 - Biserica biruitoare	430